

Foto Joris HERREGODS

"Ik ben geobsedeerd door mensen"

Vanmorgen kan je op Radio 1 tussen 9 en 10 luisteren naar de 165ste uitzending van *Titaantjes*. Presentator Pat Donnez duikt dit keer in het leven van beeldhouwer Rik Poot, die wordt ingeleid door diens burgemeester, voormalig premier Jean-Luc Dehaene.

Twee vragen vormen ook nu de rode draad: wat was de grote drijfveer en wat is daarvan overgebleven? Die vragen worden in eerste instantie aan de centrale gast - het titaantje - zelf gesteld. Zes thema's komen aan bod: de drijfveer, de doorbraak, het geld, het hoogtepunt, de crisis en de liefde.

Na de stopzetting van zijn vorig radioprogramma *Het Eeuwfeest* peilt Pat Donnez sinds 4 februari 2001 elke zondagochtend naar de evolutie van het leven van een bekende Vlaming. Of beter nog: *Over wat het leven is en zou moeten zijn*.

"De ondertitel van mijn programma heb ik met voorbedachten rade gejat uit een boek dat de Nederlandse romanschrijver Nescio negentig jaar geleden schreef. De auteur verhaalt daarin de intense vriendschap van vijf aardige jongens die dertig jaar later even achteruit blikken en zich afvragen welke van hun jongensdromen uiteindelijk werden gerealiseerd.

Ze stellen vast dat bijlange niet alles is verlopen zoals ze zich als tieners hadden voorgesteld", verduidelijkt Pat Donnez.

Wie wordt als gast in *Titaantjes* uitgenodigd?

In *Het Eeuwfeest* moest je minstens één, maar liefst twee wereldoorlogen hebben meegemaakt om als gast te worden uitgenodigd. Ik geef toe dat de keuze van mijn gasten nu eerder met de natte vinger gebeurt.

Daarom moeten mijn gasten absoluut *van goede huize* zijn. Ze moeten over een kelder beschikken. Ik bedoel daarmee dat ze écht iets moeten te zeggen hebben. Komt daarbij dat ze hun levensverhaal liefst ook nog op een aantrekkelijke manier vertellen. Alleen persoonlijkheden kunnen gedurende één uur de huiskamer vullen.

Bij de keuze van mijn gasten ga ik toch ook wel op een sluwe, haast perfide manier tewerk. Ik pas de sandwichformule toe. Dat houdt in dat ik gerenommeerde, minder

bekende en populaire gasten afwissel. Op die manier blijft *Titaantjes* elke week ongeveer 450.000 luisteraars boeien.

Zijn er mensen die weigeren om je gast te zijn?

Voor een proefopname van *Titaantjes* had ik een schrijver en zijn vriend uitgenodigd, maar het liep al meteen verkeerd. Beiden vonden het niet netjes, zelfs onfatsoenlijk, dat ik aan de ene had durven vragen om over de andere iets te vertellen. Daarvoor zal je maar weinig kandidaten vinden, voegden ze er nog aan toe. Misschien open ik maar beter een frituur, dacht ik toen.

De openingsaflevering met Jackie Dewaele, alias Zaki, en zijn twee zonen David en Stephen lokte meteen echter ontroerende reacties uit. De bal was weg. De schrijver en zijn vriend zijn inmiddels toch al de revue gepasseerd.

Is *Titaantjes* geen vorm van voyeurisme?

Toen Jan Hoet in 1985 startte met zijn *Chambre d'Amis* vonden velen dat dit niets meer met kunst te maken had, maar alles met voyeurisme. Ondertussen ken ik geen enkel huis meer dat zijn deuren niet heeft opengezet op *Open Monumentendag*, *Open Bedrijven*, *Tuintoeren*, enzovoort.

Alles valt en staat met de manier

waarop je het aanpakt. Als je een ranzig Big Brother-programma wil vermijden, moet je de dingen in de juiste context, de juiste verhouding zetten. Neem nu de vraag in *Titaantjes*: wat verdien je? Eigenlijk interesseert mij dat geen fluit, wèl de manier waarop mijn gast met die preciaire vraag omgaat. Sommigen laten me zwart op wit zien wat ze verdienen, anderen gaan daar liever in een wijde bocht omheen, nog anderen - weliswaar een klein aantal - liegen erover. Eén zaak is zeker: een luisteraar maak je niets wijs.

Wat is je drijfveer?

Ik ben geobsedeerd door mensen. Ik heb bovendien de hemelse presentie om een mens telkens binnenste buiten te keren. Ondanks het strakke keurslijf waarin mijn programma zit, probeer ik in één uur tijd tot de ziel van mijn gast door te dringen. Daarbij heb ik evenwel nooit de bedoeling om iemand op haar/zijn bek te laten gaan. Eigenlijk is dat niet moeilijk, maar daar pas ik voor. Als je een radioprogramma maakt, moet je goed weten wie je luisteraars zijn. Wie op zondagmorgen naar *Titaantjes* luistert, verwacht geen meedogenloos, hard gesprek maar een leuke, warme babbel.

Wat beschouw jij als je doorbraak?

Die moet nog komen.

Heb je met *Titaantjes* al een crisismoment meegemaakt?

Ja zeker. Eén van mijn gasten, een toonaangevend neuropsychiater, weigerde te antwoorden op mijn vraag of hij/zij al een crisismoment had doorworsteld. Hij vond zelfs dat ik niet het recht had om zo'n vraag te stellen. Wij hebben daarover tien minuten doorgesproken, maar daar is het dan ook bij gebleven. Daardoor is het gesprek ook nooit op antenne geraakt. Wat een vreemde bedoening toch. Ik vind dat een journalist om het even welke vraag kan/kan stellen. Die ervaring was mijn crisismoment, maar tegelijk ook één van mijn hoogtepunten met *Titaantjes*.

Laatste vraag: wat doe jij op zondag?

Wat dacht je? Ik luister uiteraard eerst naar mijn eigen programma. Daarna ga ik naar de bioscoop in Antwerpen. Even voor het middaguur stap ik binnen en rond middernacht stap ik er weer buiten. In die tijdspanne heb ik dan vier films gezien. Ik doe dat zo omdat ik in de loop van de week geen tijd heb om naar de cinema te gaan. Tussendoor probeer ik op zondag ook nog wat te lezen.